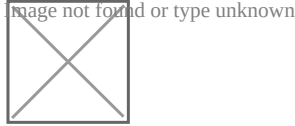

Ο αγιασμός του ανθρωπίνου σώματος (Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο άνθρωπος είναι ο ναός του Θεού του ζώντος. Πρόκειται για μία αποστολική διδασκαλία της Εκκλησίας μας, που σημαίνει ότι όπως σ' ένα ναό κατοικεί η χάρις του Θεού, η χάρις του Αγίου Πνεύματος, το ίδιο μέσα στον άνθρωπο κατοικεί η χάρις του Θεού και ο άνθρωπος γίνεται ναός του ζώντος Θεού. Ο Θεός ονομάζεται ζωντανός, γιατί δεν είναι αποκλεισμένος στον ουρανό και απλώς τον πιστεύουμε, τον παραδεχόμαστε, αλλά κατοικεί, είναι μέσα μιας και εμείς είμαστε ναός του ζώντος Θεού. Βέβαια ο Απόστολος δεν εννοεί ότι ένα μέρος της ύπαρξής μας είναι ναός του Θεού, αλλά όλος ο άνθρωπος είναι προορισμένος να είναι ναός του Θεού και όταν επιτύχει τον προορισμό του γίνεται ναός του Θεού του ζώντος. Γι' αυτό και στην Ορθόδοξη Εκκλησία υπάρχει μεγάλος σεβασμός και τιμή σ' όλο τον άνθρωπο.

Όταν τιμούμε τους αγίους της Εκκλησίας, οι οποίοι άγιοι είναι αυτοί που επαλήθευσαν ότι είναι πράγματι ναός του ζώντος Θεού και εφάρμοσαν τις εντολές του και βρήκαν την αλήθεια, δεν τιμούμε μόνο τις ψυχές τους ή τη διδασκαλία ή ακόμα τον νου τους. Τιμούμε ολόκληρους τους αγίους, ο άνθρωπος αγιάζεται ολόκληρος, ψυχή τε και σώματι. Γι' αυτό στην Εκκλησία προσκυνούμε τα άγια λείψανα των αγίων, που είναι τα οστά τους, που δέχθηκαν τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και είναι ναοί του ζώντος Θεού. Έτσι εμείς οι Ορθόδοξοι δεν αποδίδουμε απλώς τιμή όπως τιμούμε κάποιους προγόνους μας, αλλά ασπαζόμαστε τα λείψανα, τα αντικείμενα, τις άγιες εικόνες των αγίων, γιατί πιστεύουμε και το ζούμε ότι μ' αυτό τον τρόπο κοινωνούμε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που έχουν αυτοί οι άγιοι. Βέβαια δεν την είχαν μόνο όσο ήταν ζωντανοί, αλλά πολύ περισσότερο τώρα που πάλι είναι ζώντες ενώπιον του Θεού και παραμένουν ζώντες και η ψυχή τους μένει αθάνατη.

Αυτή την ευλάβεια που έχουμε στους αγίους, δεν μπορούν να την καταλάβουν στη Δύση, γιατί προσκυνούμε τα λείψανά τους. Δεν προσκυνούν τα λείψανα, γιατί ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα που έκανε το Βατικανό και ο Πάπας είναι ότι κατέστρεψαν τη θεολογία την ορθόδοξη, την οποία είχαν μέχρι το 10ο περίπου αι. περί της θεώσεως του ανθρώπου και πλέον δεν γνωρίζουν οι άνθρωποι ούτε θεωρητικά πώς μπορεί να θεωθεί ο άνθρωπος. Θεωρούν τον αγιασμό ως ένα βραβείο που τους δίνει ο Θεός. Γι' αυτό και το φωτοστέφανο στις εικόνες της

Δύσης είναι ένα κουλούρι πάνω από το κεφάλι, σαν ένα βραβείο. Σ' εμάς είναι γύρω από το πρόσωπο των αγίων, γιατί η θέωση αφορά όλο το είναι του ανθρώπου και αγκαλιάζει όλο τον άνθρωπο. Δεν είναι ένα βραβείο που το δίνει ο Θεός, αλλά κάτι που το δέχεται μεν ο άνθρωπος από τη θεία χάρη αλλά ως αποτέλεσμα της ελεύθερης συνεργασίας Θεού και ανθρώπου. Ο άνθρωπος αγιάζεται ολόκληρος. Γι' αυτό και στη φύση η αγιότητα ταυτίζεται με την ηθικότητα και την εξωτερική νομιμότητα του ανθρώπου. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία όμως δεν ταυτίζεται. Βέβαια οι άγιοι είναι ηθικοί και νόμιμοι αλλά η χάρις του Αγίου Πνεύματος υπερβαίνει αυτά τα ανθρώπινα στοιχεία τα κοσμικά, και είναι μία ενέργεια του Θεού άκτιστη που καλύπτει όλο το είναι του ανθρώπου, όλος ο άνθρωπος αγιάζεται. Όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων, και είναι μία σαφής απάντηση κυρίως στους μάρτυρες του Ιεχωβά και τους Προτεστάντες, η γυναίκα η αιμορροούσα πήγε και άγγιξε τα ιμάτια του Χριστού και αμέσως θεραπεύτηκε. Οπότε ρωτούμε, είναι δυνατόν το ρούχο να έκανε το θαύμα; Όχι βέβαια. Αυτός που θαυματουργήσε ήταν ο Χριστός. Διά του ενδύματός του διετέλεσε θαύματα, λόγω βέβαια και της πίστεως της γυναίκας. Λέει λοιπόν στις Πράξεις των Αποστόλων, ότι μόλις έπεφτε η σκιά των Αποστόλων πάνω σε ασθενείς θεραπεύονταν, ακόμη και τα μαντίλια τους έκαναν θαύματα. Μέσα από την πίστη των ανθρώπων και διά της χάριτος του Αγίου Πνεύματος επιτελούνταν και επιτελούνται θαύματα. Φυσικά και οι άγιοι από μόνοι τους δεν επιτελούν θαύματα, αλλά η χάρις του Αγίου Πνεύματος που είναι μέσα στα αντικείμενα των αγίων, συνεργούσης της πίστεως του ανθρώπου επιτελεί τα θαύματα και τα ιάματα και όλα τα άλλα γνωρίσματα, που τα άγια λείψανα και οι άγιες εικόνες επιτελούν σ' αυτούς, που μετά πίστεως προσέρχονται σ' αυτά.

Ακόμα δε όταν ο Απόστολος μιλά για τις σαρκικές αμαρτίες είναι, γιατί ο άνθρωπος οφείλει να διατηρεί το σώμα του αγνό και καθαρό από κάθε μολυσμό, από κάθε αμαρτία. Γιατί αυτό το σώμα είναι προορισμένο να θεωθεί, ολόκληρο το σώμα είναι προορισμένο εις θέωση και αγιασμό. Γι' αυτό κι όταν βαπτιζόμαστε, βαπτιζόμαστε ολόκληροι, γιατί όλος ο άνθρωπος αγιάζεται. Έτσι τα λείψανα των κεκοιμημένων χριστιανών είναι πάντοτε σεβαστά δεν τα φθείρουμε. Γι' αυτό και η Εκκλησία δεν δέχεται την καύση των νεκρών, όχι πως ο Χριστός θα δυσκολευτεί να αναστήσει τους νεκρούς που έχουν καεί, αλλά κηδεύοντας και ενταφιάζοντας τα νεκρά σώματα είναι έκφραση της πίστεώς μας ότι το σώμα είναι άγιο και προορίζεται εις αγιασμό και θέωση και περιμένει και προσδοκά την Ανάσταση των νεκρών.

(συνεχίζεται)